

[Poul Hartling.]

skal bruge, stemmer for noget, som ikke er deres hovedlinje, som de i grunden ikke bryder sig om, ja, så føres man i en anden retning, og så kan det jo ikke nytte noget at bebrejde os, at der ikke kan samles det, der kaldes et borgerligt flertal.

Og så sagde hr. Poul Schlüter endelig, at han ville gerne spørge mig, om venstre da ønskede valget. Jeg har sagt det mange gange, og jeg siger det igen, at vi var ikke ude efter noget valg, og vi var ikke ude på nogen regeringsstorm. Det har jeg ikke noget mod at gentage, det har jeg sagt mange gange, men jeg vil gerne føje til: vi lod os heller ikke, og vi lader os heller ikke true af udsigten til et valg.

Glistrup (FP):

Økonomiminister Per Hækkerup var tydeligvis benovet, efter at han nu her i dette døgnns første timer havde gjort sig bekendt med Z-planen. Kunne det virkelig være rigtigt med al den trivsel, som der ville blive skabt for lønmodtagerne, for folkepensionisterne og for alle andre ved at gennemføre det, der indeholdes deri? Og økonomiministeren reagerede da heldigvis på den sunde og fornuftige måde, at han sagde: lad os nu komme med lidt skepsis og ikke bare lade os rende over ende af det, men forsøge at regne på det og se, om det nu så bliver tal, der kan hænge sammen. Og så foretog økonomiministeren et regnestykke og kom frem til, at skal der være midler til al den menneskelige trivselsskabelse, så må der simpelt hen være 15½ pct. mere til rådighed, end vi har i øjeblikket, og det var for økonomiministeren at se et ganske utroligt tal, for i den restriktionsverden, hvor han lever og færdes og argumenterer og får analyser frem, har man kun bruttonationalproduktvækst med 3, 4 eller allerhøjest 5 pct. om året.

Men se, det er jo netop kernen i fremskridtsbudskabet, som vi dermed er ved at nærme os. Det, som er kernen, er, at vi får en langt større kage af langt mere nyttige goder, hvis vi anvender vores arbejdskraft, som fremskridtspartiet siger, og ikke i den verden, som hr. Per Hækkerup og hans forgængere har været med til at bygge op. Hvis vi får anvendt det eneste råstof, som Danmark har, dets arbejdskraft, på en fornuftig måde, hvis vi får de 250.000-300.000 menne-

sker, der i øjeblikket er fejlbeskæftiget i Danmark ved, at de befatter sig med unyttigt skrivebordsraseri af den ene eller den anden art, hvis vi får de 103.000 registrerede arbejdsløse overført til nogen nyttig beskæftigelse, bliver der mere til trivselsskabende goder. Hvis vi samtidig sørger for, at det for dem, der er i beskæftigelse, kan betale sig at give den en spand kul til, fordi udbyttet bliver deres eget, så får vi en vækst i nationalproduktet. Et tal på 15½ pct. er jo i og for sig ikke imponerende, men det er jo ikke bare, hvordan væksten er, det er jo også, hvordan vi så anvender midlerne. Hvis vi anvender midlerne til det, der giver trivsel for den enkelte, og ikke til magtbud fra hr. Per Hækkerup og hans kollega udenrigsministeren til at dele ud til u-landene og til at spille på ting, som folk ikke er sådan særlig glade for at have med at gøre, om det så er kultursociologuddannelse eller det er brug af nationalproduktet til at slagte heste i syltetøjsglas og solvognene, og hvad man nu ellers bruger af nationalproduktet, så vil den efterpøve, den kontrol, som økonomiministeren foretog, og som førte til de 15½ pct., give noget, der absolut ikke er urealistisk. Det er uhyre let, hvis bare man griber til andre fremgangsmåder end dem, som man har anvendt så længe. Men dér kommer så statsministeren ind i billedet, og statsministeren siger: ja men det er jo forfærdeligt, for det, som disse fremskridtsfolk vil, er jo bare, at de vil tage noget fuldstændig forældet og gammeldags og for længst opgivet af kloge mennesker som hr. Poul Hartling og hr. Poul Schlüter, og hvem nu statsministeren kunne finde frem til i den forbindelse, denne vilde liberalisme, hvor man havde det, at hver har nok i sig selv og så tager fanden den sidste, for nu at citere statsministeren.

Det var i og for sig et grundoplæg til en ganske interessant idépolitisk diskussion, for det er jo rigtigt, som statsministeren sagde, at sådan var det, dengang liberalismen fungerede i samfundet for en 150 år siden, 120 år siden, hvor længe man nu skal gå tilbage, men vel at mærke i et samfund, hvor den tekniske udvikling, det uddannelsesmæssige stade, var på et helt andet og langt lavere niveau, end vi har nu, hvorfor der ikke var midler nok til, at alle kunne have det godt, til, at man samtidig med at have de frie